

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 149.

Sjette Session, anden Samling.

51de Møde.

Tirsdagen d. 9de Marts.

(Fortf.)

Fleischer (fortsat): Det er min Mening, at der virkelig eksisterer Mænd, der ere duelige til at vejlede dem, der ville underkaste sig Examen, men de ville kun da blive istand til at give en saadan Vejledning, naar de kunne fritages for deres andre Forretninger, og derfor anseer jeg det for nødvendigt at bevilge en saadan Sum af 1000 Rd., for at den Lærer, som dermed gaares, kan lægge Udstykningsforretningerne til side og hovedsageligen beskæftige sig med at uddanne dem, der ville underkaste sig Examen. Naar jeg nævnte 1000 Rd. og der her er foreslaaet 1,600 Rd., saa skal jeg blot tilføie, at de 600 Rd. efter min Formenting ere aldeles nødvendige til Instrumenter, og at Underviisningen vilde være unyttig, naar Instrumenterne ikke vare tilstede. Disse Instrumenter ere nemlig kostbare og ikke let transportable, og man kan ikke forlange, at Bedkommende skulde føre dem med sig fra alle Rigets Ender og Kanter, men de maae være tilstede, hvor Underviisningen gives, saa at jeg ikke kan see, at Summen kan være mindre end 1,600 Rd., som af den ærede Minister er foreslaaet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 5te Valgkreds har Ordet.

Oppermann: Jeg frasalder Ordet, da den ærede sidste Læser i det Væsentlige har udtalt, hvad jeg havde istunde at sige.

Finantsministeren: Jeg turde maaskee føie et Par Ord til, hvad der af flere ærede Læser er yttret, da jeg i en Række af Aar har staaet i en Stilling, som har bragt mig i en meget nær Berørelse med een Side af den heromhandlede Sag, og jeg sigter herved specielt til Underviisningen i Landmaaling. Jeg har i mange Aar været Examinator i Landmaaling, og jeg har som Medlem af Forsteraminationscommissionen overværet dennes Forhandlinger, som gaae tilbage igennem en lang Aarrække, og hvis Resultat tildeels har indvirket paa det her fremkomne Forslag. Jeg kan da forsikre, at er der nogen Retning af Underviisning, hvor der er virkelig Trang tilstede til en væsentlig Forandring, saa er det med Hensyn til Landmaaling og specielt med Hensyn til den Side deraf, som her er bragt under Dmtale, den praktiske Landmaaling, som hert Landet staaer overordentligt langt tilbage. Da dette allerede er bragt til Erkjendelse for flere Aar tilbage, kunde man mene, at det Simpleste derfor vilde være nu at stille Examensfordringerne saaledes, at de Færdigheder, de Kundskaber, som ansees fornødne, blive krævede; men Enhver, som er noget bekendt med de virkelige Forhold ved en Examen, vil vide, at det aldeles ikke gaaer an at skrive Programmer for en Examen, naar ikke Midlerne til at erhverve den Underviisning, der paafordres, tillige ere bragte tilveie. Examensprogrammer maae være meget elastiske, og det vil bestandigt vise sig, at det er Kandidaternes Kundskaber, der i en ikke ringe Grad komme til at bestemme, hvad der virkelig kan fordres ved Examen. Det er derfor efter mine, og jeg troer ogsaa efter Alles Overbeviisning, som have været i en nærmere Berørelse med